

2. Påskedag

Jesus Kristus

Du er lærken, der skaber forårslyst med din sang
og får grønne blade til at spire i vores bryst.

tak for påskemorgen,
din opstandelse fra de døde.

Du slår følge med os,
og dit ord og dit nærvær forandrer vores liv
så vi får mod til at gå den nye dag i møde.

Nu træder du synligt frem
bryder brødet og giver os del i dig selv.

Vi beder dig:

Bliv hos os, så vores mismod over det tabte dør ud
og vores hjerter brænder efter at fortælle om dig,
som vi engang skal møde ansigt til ansigt
du som er fra evighed til evighed.

Amen

Hvad er det vigtigste i livet? Hvad forandrer og fornyr et menneskes liv?

Apostlen Paulus skriver de kendte ord i Første Korintherbrev om, at størst af alt er kærligheden. Og forinden har han udover at fremhæve også troens og håbets betydning, også skrevet om penges og kundskabs begrænsning. De er sekundære og intet værd uden kærlighed.

Paulus skriver:

Om jeg så kender alle hemmeligheder og ejer al kundskab og har al tro, så jeg kan flytte bjerge, men ikke har kærlighed, er jeg intet.

De ord, har også forbindelse til det, vi nu fejrer, Kristi opstandelse, og til den fortælling, som hører i dag Anden Påskedag til, om de to disciple på vejen til landsbyen Emmaus.

De to disciple har ligesom vi fulgt påskens begivenheder. De har været helt tæt på det, som er sket.

De har fulgt Jesu indtog i Jerusalem, hørt og set, hvordan han først blev hyldet og siden taget til fange, pint og henrettet. De har set ham dø, og de har nu hørt rygter om hans opstandelse. Ja fået det fortalt fra nærmeste hold.

De går nu der på vejen hjem til deres landsby, forvirrede og ude af stand til at finde hoved og hale i det, som er sket. Den ene måske med bristede forhåbninger, den anden bare i vildrede med sig selv.

Da er det en mand slår følge med dem, og denne mand er god til at udlægge alt det, de har oplevet i påsken. Han tyder det skete i lyset af Det gamle Testamente, i lyset af Loven og profeterne. Han kaster lys over det hele, og de vil derfor gerne fortsætte samværet med ham. De byder ham ind i

deres hus og byder på mad. Og der, mens de tre sidder til bords bryder manden så brødet og giver dem det. Og de to disciple genkender nu lige der i deres følgesvend den opstandne Kristus.

✠

De to disciple er nu ikke kun nogen, der har fået påskens begivenheder udlagt, de bliver opstandelsesvidner, vidner på det, som er sket påskemorgen. Vidner på, at Kristus virkelig er opstanden. Men hæft jer ikke kun ved det, at de så den opstandne. Søg ikke noget bevis for Kristi opstandelse. Det er mindre væsentligt.

Langt vigtigere er det at have øje for, hvor genkendelsen finder sted. Her er det, at associationen til Første Korintherbrev for mig kommer ind. Ét er den viden, de to disciple får, den indsigt og den kundskab, de får ved at få udlagt det skete der på vejen til Emmaus. De ser påskens begivenheder i et nyt og forklaret lys, men det er jo

ikke denne forklaring og al den udlægning, som får dem til at genkende Guds søn. Nej, genkendelsen finder først sted, da Jesus deler brødet. Det er der, hvor Guds søn giver sig til kende og giver dem del i sig selv, bryder brødet og giver dem det, at deres øjne åbnes og de ser ham. Det, der forvandler og fornyer deres liv er mødet med Guds kærlighed, hans nærvær og i det at han bryder brødet og giver dem del i det liv, som er båret af troen, håber og kærligheden. Ja, det liv, hvor størst af alt er kærligheden.